

3) Den nationale dommer skal i en situation som den i hovedsagen foreliggende undlade at anvende en bestemmelse i den nationale lovgivning, som strider med artikel 43 EF.

(¹) EUT C 89 af 19.3.2011.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 5. september 2012 — europæisk arrestordre udstedt mod Joao Pedro Lopes Da Silva Jorge (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour d'appel d'Amiens — Frankrig)

(Sag C-42/11) (¹)

(Politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager — rammeafgørelse 2002/584/RIA — den europæiske arrestordre og procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne — artikel 4, nr. 6) — fakultativ grund til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre — gennemførelse i national ret — anholdt person, som er statsborger i den udstedende medlemsstat — europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf — en medlemsstats lovgivning, hvorefter der kun er mulighed for at afslå fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre, såfremt de eftersøgte er statsborgere i nævnte stat)

(2012/C 331/07)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour d'appel d'Amiens

Parter i hovedsagen

Joao Pedro Lopes Da Silva Jorge

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Cour d'appel d'Amiens — fortolkning af artikel 4, stk. 6, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT L 190, s. 1) og af artikel 18 TEUF — europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelsen af en frihedsstraf — en medlemsstats lovgivning, der kun giver mulighed for at afslå fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre, såfremt de eftersøgte er statsborgere i nævnte stat — forskelsbehandling på grundlag af nationalitet

Konklusion

Artikel 4, nr. 6), i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne og artikel 18 TEUF skal fortolkes

således, at selv om en medlemsstat ved gennemførelsen af nævnte artikel 4, nr. 6), kan vælge at begrænse de situationer, hvor den fuldbyrdende nationale judicielle myndighed kan afslå at overgive en person, der er omfattet af bestemmelsens anvendelsesområde, kan medlemsstaten ikke absolut og automatisk udelukke statsborgere fra andre medlemsstater, som opholder sig på eller er bosat på medlemsstatens område, fra dette anvendelsesområde uafhængigt af, hvilken tilknytning der består mellem disse statsborgere og medlemsstaten.

Den forelæggende ret er forpligtet til i videst muligt omfang at fortolke national ret i lyset af ordlyden af og formålet med rammeafgørelse 2002/584, idet den tager national ret i dens helhed i betragtning og anvender de fortolkningsmetoder, der er anerkendt heri, med henblik på at sikre den fulde virkning af rammeafgørelsen og for at nå et resultat, der er i overensstemmelse med det formål, som den forfølger.

(¹) EUT C 103 af 2.4.2011.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 5. september 2012 — Forbundsrepublikken Tyskland mod Y (sag C-71/11) og Z (sag C-99/11) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesverwaltungsgericht — Tyskland)

(Forenede sager C-71/11 og C-99/11) (¹)

(Direktiv 2004/83/EF — minimumsstandarder for anerkendelse af flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus — artikel 2, litra c) — anerkendelse som »flygtning« — artikel 9, stk. 1 — begrebet »forfølgelse« — artikel 10, stk. 1, litra b) — religion som forfølgelsesårsag — forbindelse mellem denne forfølgelsesårsag og forfølgelsen — pakistanske statsborgere, der tilhører ahmadiyya-trossamfundet — de pakistanske myndigheders handlinger, der har til formål at forbyde offentlig udøvelse af religion — handlinger, der er tilstrækkeligt alvorlige til, at den berørte har grund til at frygte forfølgelse på grund af sin religion — individuel vurdering af kendsgerninger og omstændigheder — artikel 4)

(2012/C 331/08)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesverwaltungsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Forbundsrepublikken Tyskland

Sagsøgte: Y (sag C-71/11) og Z (sag C-99/11)

Procesdeltagere: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht og Bundesbeauftragter für Asylangelegenheiten beim Bundesamt für Migration und Flüchtlinge

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Bundesverwaltungsgericht — fortolkning af artikel 2, litra c) og artikel 9, stk. 1, litra a) i Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse, og indholdet af en sådan beskyttelse (EUT L 304, s. 12) — betingelser for anerkendelse som flygtning — forfølgelse af tilstrækkeligt alvorlig karakter — de pakistanske myndigheders handlinger, der har til formål at begrænse Ahmadiyya-trossamfundets aktiviteter

Konklusion

1) Artikel 9, stk. 1, litra a), i Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse, og indholdet af en sådan beskyttelse skal fortolkes således, at:

— ikke ethvert indgreb i religionsfriheden, der krænker artikel 10, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, kan udgøre »følgelse« som omhandlet i den nævnte bestemmelse i direktivet

— der kan foreligge følgelse som følge af et indgreb i den ydre udøvelse af den nævnte frihed, og

— med henblik på at bedømme, om et indgreb i retten til religionsfrihed, der krænker artikel 10, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, kan udgøre »følgelse«, skal de kompetente myndigheder prøve, om den berørte under hensyn til vedkommendes personlige forhold løber en reel risiko for bl.a. at blive udsat for følgelse eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf fra de aktører, der henvises til i direktivets artikel 6 i direktiv 2004/83, på grund af udøvelsen af denne frihed i hjemlandet.

2) Artikel 2, litra c), i direktiv 2004/83 skal fortolkes således, at ansøgeren har en velbegrunnet frygt for følgelse, når de kompetente myndigheder under hensyn til ansøgerens personlige forhold finder, at det med rimelighed kan forventes, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil udføre religiøse handlinger, der vil udsætte vedkommende for en reel risiko for følgelse. De nævnte myndigheder kan i forbindelse med den individuelle vurdering af en ansøgning om flygtningestatus ikke med rimelighed forvente, at ansøgeren afstår fra disse religiøse handlinger.

(¹) EUT C 130 af 30.4.2011
EUT C 173 af 11.6.2011.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 5. september 2012 — Secretary of State for the Home Department mod Muhammad Sazzadur Rahman, Fazly Rabby Islam og Mohibullah Rahman (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) — Det Forenede Kongerige)

(Sag C-83/11) (¹)

(Direktiv 2004/38/EF — unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område — artikel 3, stk. 2 — forpligtelse til i overensstemmelse med den nationale lovgivning at lette indrejse og ophold for »alle andre familiemedlemmer«, som forsørges af en unionsborger)

(2012/C 331/09)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber)

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Secretary of State for the Home Department

Sagsøgte: Muhammad Sazzadur Rahman, Fazly Rabby Islam og Mohibullah Rahman

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Upper Tribunal — fortolkning af artikel 3, stk. 2 og artikel 10, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EØF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF (EUT L 158, s. 77) — begrebet »alle andre familiemedlemmer« til en unionsborger som omhandlet i direktivets artikel 3, stk. 2 — familiemedlemmer der forsørges af et ægtepar, hvoraf den ene ægtefælle er tredjelandsborger — familiemedlemmer der ikke er beslægtet i direkte opstigende linje med et ægtepar

Konklusion

1) Artikel 3, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EØF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF skal fortolkes således, at: